

blive staaende ved det Gamle og paany optage Spørgsmaalet til Forhandling i Lovsform. Det har nemlig en Række af Forgøeninger, som man ikke kan have nogen særlig Interesse af at faae behandlede ved Finantsloven, fordi Spørgsmaalet her er aldeles underordnet. — Med Hensyn til Standsættelsen af Facaden paa Christian den 7des Palais tror jeg, det er givet, at Intet vil være forspømt ved at udsætte dette Arbejde noget. Man er netop ved den tidligere Behandling af Finantsloven gaet ind paa en Række af andre Bevillinger, af Hensyn til, at denne Afkortning sandt Sted; man vilde ellers paa andre Punkter have foreslaet forskjellige Nedsættelser, og dette er ogsaa Grunden til, at hele Udvalget er enigt om dette Forslag. — Med Hensyn til Forslaget under Nr. 22 kan Udvalgets Flertal efter en Underjøgelse af de Bilag, som tidligere have været forelagte, ikke skjønne rettere, end at Ministeren vil kunne træffe de fornødne Foranstaltninger til Overladelser til Rigsdagen af de omhandlede Lokaler med det Beløb, som, naar dette Forslag bliver vedtaget, vil blive bevilget, idet det som bekendt er tre Gange saa stort som det, en tidligere Minister foreløbig havde kalkuleret. Man antager heller ikke, at de Arkivsager, som agtes flyttede til Udenrigsministeriet — jeg venter, at Sagen vil blive nærmere behandlet ogsaa fra den ærede Kultusministers Side og fra ærede Medlemmers — ere saadanne, som Udenrigsministeriet behøver til den daglige Forretningssgang, hvilket, saa vidt jeg husker, er udtalt andelsfæds, men at det er Arkivsager, som høre til Liden længere tilbage, og som falde ind under saadanne Sager, der ganske naturlig, og ogsaa i Følge af Folkethinget tidligere delt Betragtning, bør være samlede for den historiske Granfnings Styld. — Forslaget om Holbæk Amts Landboforening har hele Udvalget foreslaet optaget paany; den ærede Ministers Stilling dertil er neutral, og jeg antager ikke, der er Tvivl om Folkethingets Stilling til Sagen. Man har antaget, at det var absolut ønskeligt ikke blot at have en Centralstation her, men ogsaa at have den, før nogen anden Station aabnedes her i Landet, men det er jo muligt, at den modsatte Bei lettere vilde føre til et frugtbart Maal; jeg skal ikke komme dybere ind derpaa. — Spørgsmaalene som omhandles i Forslagene under Nr. 24 og 25, ere bekendte fra tidligere Tid. De ere nu paany indførte ved Initiativ fra Regjeringen i Landsthinget, men jeg skal ikke nærmere omhandle dem her. — Med Hensyn til Forslaget under Nr. 26 skal jeg lige saa lidt komme ind paa selve Spørgsmaalet eller paa Hensigten med Forslaget, idet jeg i den Henseende kan henvise til Udvalgets Flertals Erklæring. Jeg skal kun optage en enkelt Yttring af den ærede Minister, der er falden under en senere Forhandling af dette Spørgsmaal, idet nemlig Ministeren mente, at der

var et Spring i Tanken for Flertallets Vedkommende, for saa vidt som man havde taget Udelælsen af at betale den efter Finantslovens Bestemmelse Theatret paalagte Rente og det Theatret paalagte Uddrag til Sorø Akademi med i Beregningen af Underfudet. Det forekommer mig mærkeligt, at den ærede Minister, som er saa vant til at behandle Regnskabsager, ikke har kunnet indse Rigtigheden heraf. Overføres Forholdet til private Personer, er det dog klart, at en privat Person, naar han skal opgøre sin Underbalance, sandselig ogsaa kommer til at tage Hensyn til, hvorvidt det er lykkedes ham at faae afbetalt de Renter og Uddrag, som høre til hans ordinære aarlige Budget, eller om han har maattet lade dem staa, og har maattet forsøge sin Gjæld med den paaløbne Rente. — Jeg vil endnu blot nævne en enkelt Ting, nemlig den Bestyldning, man har reist imod Folkethinget, og som navnlig falder paa Udvalgets Flertal, at det Forslag, her er vedtaget angaaende Theatret, er „et Brud paa Tro og Love“ overfor Kommunen. Der er imidlertid ikke ført noget Bevis for denne Paaastand, og jeg kan derfor komme temmelig let derover. Jeg vil kun sige, at naar Forholdet er blevet sammenlignet med et Firma, hvori der er to Personer, tager man fejl. Kommunen er ikke Statens Kompagnon med Hensyn til at drive Theatret eller overhoved med Hensyn til Theatret. Naar det hedder i Theaterloven som nævnt af et meget æret Medlem andetsteds, der deler vor Betragtning, saaledes: „Naar der af Kjøbenhavns Kommune uden nogen til Theatrets fremtidige Stilling eller Statskassens Forpligtelse knyttet Betingelse osv.“, turde det være aldeles klart godtgjort, at man ved selve Lovens Ordlyd har frigtjort sig for noget Kompagnistab, nogen juridisk eller moralsk Forpligtelse lige over for Kommunen (Bille: Moralsk!). Ja, de Herrers Moral maa de i mange Tilfælde have for sig selv; jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa. De Herrers ville af det Forhold, at Kommunen mærkvaerdig nok af Theatertilbøielighed ud af Statteborgernes Lommer har leveret en halv Million Kroner til Theaterbygningen — jeg siger af Theatertilbøielighed, men det kunde dog ogsaa være for paa anden Maade at regulere Pladsen paa Kongens Nytorv — udlede en moralsk Forpligtelse for Staten til at opretholde Theatrets Drift, det koste, hvad det koste vil, og det vil man gjøre samtidig med at et Forslag, som netop gik ud paa at holde Statens Forpligtelse til Driften oppe, blev forkastet af den loovgivende Forsamling. Naar det gjentagende hedder under Debatten i det andet Thing og meget stærkt gjenetoges der, at Folkethinget begaar Brud paa Tro og Love, skal jeg med disse Bemærkninger ganske simpelt nedlægge Indsigelse derimod. Det blev i ethvert Fald ikke Folkethinget, der gjorde det, men det blev den Minister, der satte Foranstaltningen